

Sygn. akt IV KK 426/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29 listopada 2017r.,

sprawy **A.B.**

skazanego z art. 155 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 10 maja 2017 r., sygn. akt VII Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ż.

z dnia 22 listopada 2016 r., sygn. akt II K (...)

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ż. wyrokiem z dnia 22 listopada 2016 r., sygn. akt II K (...), uznał A.B. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 155 k.k. i skazał go na karę 4 lat pozbawienia wolności, oraz uznał za winnego przestępstwa z art. 263 § 3 k.k. i skazał na karę 1 roku pozbawienia wolności. Na podstawie art.85 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. sąd orzekł karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz zasądził od A.B. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca A.B. podnosząc zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, domagając się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie kar jednostkowych oraz kary łącznej i wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawstąpieniem jej wykonania oraz zmiany zaskarżonego wyroku w części orzeczenia o kosztach postępowania poprzez całkowite lub częściowe

zwolnienie oskarżonego od ich ponoszenia, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ż., a z ostrożności procesowej wniósł o istotne złagodzenie kar jednostkowych oraz kary łącznej.

Wyrokiem z dnia 10 maja 2017 r., sygn. akt VII Ka (...), Sąd Okręgowy w B. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż obniżył orzeczoną wobec A.B. karę jednostkową do 2 lat pozbawienia wolności i obniżył orzeczoną wobec niego karę łączną do 2 lat pozbawienia wolności, w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy i obciążył go kosztami postępowania odwoławczego oraz zasądził na rzecz oskarżycielek posiłkowych W.G. i E.G. kwoty po 840 zł.

Obrońca skazanego A.B. wniósł kasację od w/w wyroku Sądu Okręgowego w B., zaskarżając wyrok w punkcie 1, odnoszącym się do przypisanego czynu opisanego w pkt 1 sentencji wyroku Sądu I instancji, oraz w zakresie rozstrzygnięcia o karze łącznej, a także o kosztach postępowania, podnosząc na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 526 § 1 k.p.k., rażące naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 155 k.k., poprzez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie, przy prawidłowo dokonanych ustaleniach faktycznych, z których wynika, iż A.B. nie miał i nie mógł mieć świadomości możliwego skutku w postaci zgonu pokrzywdzonego, a co więcej zgon pokrzywdzonego nie pozostaje w związku skutkowo- przyczynowym z zachowaniem A.B., a zatem swoim zachowaniem nie wyczerpał znamion przestępstwa stypizowanego w art. 155 k.k.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca skazanego A.B. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 10 maja 2017 r., sygn. akt VII Ka (...), w części w punkcie I wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 22 listopada 2016 r., sygn. akt II K (...) i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Ż. w zaskarżonej części do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na tę kasację Prokurator Prokuratury Rejonowej w Ż. wniósł o uznanie kasacji za oczywiście bezzasadną i jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podzielić należy stanowisko z pisemnej odpowiedzi na kasację, iż kasacja obrońcy skazanego A.B. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć trzeba, że w pkt 1 wyroku Sądu Rejonowego w Ż., A.B. został uznany winnym tego, że w dniu 2 listopada 2015 r., w N., woj. (...), poprzez pozostawienie w szafce ubraniowej broni palnej sztucera myśliwskiego CZ mod. [...] kal. 7 mm o nr [...] oraz amunicji w postaci 4 sztuk nabojów sztucerowych kal. 7 x 64 spowodował nieumyślnie postrzelenie przez małoletniego syna H.B. M.G. w okolice głowy powodując u niego ranę postrzałową głowy częściowo o charakterze stycznym z fragmentem rany wlotowej do tyłu od wyrostka sutkowatego prawego, której kanał przebiegał na wysokości guzowatości potylicznej, powodując rozfragmentowanie kości potylicznej z uszkodzeniem mózgu i mózdzku w tylnym dole czaszki, które to obrażenia doprowadziły do zgonu w/w.

Poza sporem jest, że do ustalenia odpowiedzialności karnej z art. 155 k.k. dochodzi wówczas gdy śmierć człowieka, będąca niezamierzonym następstwem działania sprawcy, sprowadzające się do niezachowania reguł obowiązujących w sytuacji, w której na podstawie normalnej zdolności przewidywania i ogólnego obowiązku dbałości o życie ludzkie lub przewidywania skutków własnych działań, można wymagać od człowieka, aby nie dopuścił do nastąpienia skutku w postaci śmierci. Podnosi się, że dla przyjęcia zastosowania kwalifikacji z art. 155 k.k. nie jest konieczne, aby działanie lub zaniechanie sprawcy, było jedyną i wyłączną przyczyną śmierci pokrzywdzonego. Istotne jest ustalenie, że istnieje związek przyczynowy między czynem sprawcy a skutkiem (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 grudnia 1976 r., sygn. akt III KR 311/76, OSNKW 1977, z. 4 - 5, poz. 38, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 września 1977 r. sygn. akt VII KZP 35/77, OSNPG 1977, z. 12, poz. 121). W pisemnej odpowiedzi na kasację zasadnie wskazuje się, że cyt. „Trudno jest zgodzić się z argumentacją obrony, iż pozostawienie broni w ogólnodostępnym miejscu nie jest przyczyną tragicznego w skutkach zdarzenia. W związku z powyższym nasuwa się wniosek, iż obrona celowo próbuje obarczyć winą małoletniego syna, aby odsunąć od oskarżonego A.B. wszelkie podejrzenia. Oskarżony, jako ojciec trójki dzieci powinien doskonale zdawać sobie sprawę z tego, iż dziecięca wyobraźnia i

pomysłowość nie mają sobie równych, a co istotne powinien był przewidzieć, iż jego syn będzie chciał użyć broni do zabawy. Niemożliwym jest by zgodzić się z argumentem podnoszonym przez obrońcę, jakoby oskarżony nie mógł przewidzieć wizyty pokrzywdzonego M.G.. Z materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż zarówno H.B. jak i M.G. często się wzajemnie odwiedzali, spędzając razem czas, tak więc obecność kolegi można było wziąć pod uwagę podczas pozostawienia syna samego w domu. Oskarżony nie tylko nie mógł, ale powinien był przewidzieć, że jego syna zechce odwiedzić jakikolwiek kolega i zadbać o to, aby jego własność nie stanowiła zagrożenia dla dobra jakim jest ludzkie życie i zdrowie”.

Należy podkreślić, że wprawdzie w kasacji podniesiono zarzut rażącego naruszenia przepisu prawa materialnego, tj. art. 155 k.k., niemniej w realiach przedmiotowej sprawy jest on w istocie niedopuszczalnym w postępowaniu kasacyjnym, zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Przecież czyn opisany w pkt 1 wyroku Sądu Rejonowego w Ż., wyczerpuje dyspozycję przepisu art. 155 k.k. Zatem ten przepis prawa materialnego zastosowano prawidłowo. Nie można zaś zarzucać obrazy przepisu prawa materialnego, gdy w nadzwyczajnym środku odwoławczym kwestionuje się ustalenia dotyczące strony podmiotowej czynu zabronionego (w realiach niniejszej sprawy nieumyślność).

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.

as